

[Alfred Jensen.]

ikke meget om, men jeg er ked af de mange forklaringer, og for at slippe for sludder og vrøvl siger jeg: af principielle grunde skriver jeg ikke under på veksler. Så, siger han, er man fri for al den snak. — Nu tror det ærede medlem hr. Kjeldgaard Iversen, at når han har sagt, at han ikke kan stemme for forslaget af principielle grunde, er han fri for al snak. Men det kan han ikke blive; han nødsagedes alligevel til at fremsætte nogle bemærkninger, som jo også trænger ud til ungdommen, og som ungdommen nok skal vide at besvare på en anden måde, end det ærede medlem egentlig venter.

For det første siger det ærede medlem om lærlingeungdommen, at man skal ikke tro, at ungdommen er ked af at bestille noget. Ja, men er der nogen af dem, der har talt for, at arbejdstiden skal sættes ned, det være sig for voksne som for unge, eller af dem, der har talt for længere ferie, der har sagt, at de ønsker det, fordi arbejderne er kede af at bestille noget? Nej, jeg har ikke motiveret forslaget med, at der var en vis arbejdsled ungdom, og den skulle man imødekomme. Nej, det, jeg har sagt, er, at det er skadeligt for ungdommens helbred at have den lange arbejdstid. Det er det, jeg har sagt. Så er det lidt ejendommeligt, at det ærede medlem begynder at argumentere på en anden boy, men det er måske, fordi han har brug for det, når han kommer ud i landet og skal give det udseende af, at vi, der på tingets talerstol er tilhængere af kortere arbejdstid, er det på grund af dovenskab. Der er det ærede medlem forkert på den og må hellere sadle om, inden det er for sent. Det samme gælder, når talen er om unge arbejders arbejdstid. I den forbindelse sagde det ærede medlem, at ungdommen ikke skal pakkes i vat og bomuld. Jeg ved minsandten ikke, om man kan tale om, at ungdommen bliver pakket i vat og bomuld, fordi man vil sikre den en arbejdstid på 50 timer om ugen eller for at tage et eksempel: 44 timer, mod at den nu har 70—80—90 timer om ugen. Jeg har en anden forestilling om, hvad det vil sige at pakke ind i vat og bomuld.

En bemærkning som den om de studerende unge, der bare tænker på at studere for at komme til at bestille så lidt som muligt og tjene så meget som muligt, synes jeg det ærede medlem skulle have forskånet tinget for. Det, at man ønsker uddannelse og ønsker at komme til at arbejde, kan ikke, som det ærede medlem har gjort det, tages som udtryk for dovenskab og en vis pengegriskhed. Der er tusinder og atter

tusinder af unge, ja, jeg tror, jeg kan sige, det er det store, store flertal af unge, som går ind og lærer et fag, fordi de har lyst til netop at virke på det felt. Så er det lidt hånligt, når det ærede medlem siger om den studerende ungdom, at hvis man hjælper dem, der studerer nu, med at gennemføre deres studier, så de får stillinger, vil der blive flere og flere studerende. For at hindre tilgangen til universiteterne er retsforbundet altså modstander af, at man giver flere midler til legater. Nå ja, det er naturligvis en motivering, man kan tage og føle på. Jeg vil også tro, at ungdommen vil forstå at vurdere den.

Om bosætningslån sagde det ærede medlem, at de vil være en narresut og betyde, at staten skulle være formynder for de unge. Nej, det gør de ikke, ærede medlem. Det, det drejer sig om, er, at de mennesker, som sætter bo, for det store, store flertals vedkommende er i den situation, at de skal låne penge for at indrette et hjem. Enten skal de låne dem hos venner og bekendte, i en sparekasse eller i en bank, eller også skal de låne dem af den, de køber møblerne hos. Det kan ske på forskellig vis, men det viser sig, at de fleste af de forhold er uheldige, fordi det drejer sig om afbetalingshandel. Som jeg sagde før, det er dyrt at være fattig, og det må alle de, der skal sætte bo, erkende. Det, der foreslås her, er ikke, at staten skal være formynder, men at staten skal sikre, at ungdommen kan købe sit bohav til nogenlunde ordentlige priser, og at de lån, de unge får, kun skal forrentes med relativt små beløb.

Det ærede medlem siger, at det er helt overflødigt at foreslå, at der bliver indrettet institutioner, hvor ungdommen kan få fritiden udnyttet fuldtud. Det ærede medlem mener, at de unge nok skal forstå at udnytte fritiden på den bedste måde; men vi er netop i den situation i vort land, at ungdommen ikke har muligheder for at kunne udnytte fritiden på den bedste måde. Så kan man selvfølgelig gøre sig til talsmand for, at de unge skal holdes på arbejdspladserne og i aftenskolen, men det anbefaler vi ikke, og det anbefaler de unge ikke; tværtimod vil vi anbefale, at man i stedet for forsøger at løse problemerne ved at indrette de kulturcentre eller sognegårde, hvad man nu vil kalde dem, som der er trang til. Det vil være meget let for det ærede medlem hr. Per Hækkerup og mig at komme med eksempler i tusindvis på, hvordan ungdommen går for lud og koldt vand, når den ikke har et bibliotek, en læsesal eller et ungdomshjem at gå hen i.